

(Kort bemærkning).

Anders Fogh Rasmussen (V):

Jamen det er jo lige præcis det, som fru Elisabeth Arnold her tager fat i, jeg også havde besluttet at sætte fingeren ned på i hr. Holger K. Niensens indlæg. Jeg lyttede meget opmærksomt til, hvad hr. Holger K. Nielsen sagde, og dér hørte jeg så hr. Holger K. Nielsen gøre sig til talsmand for et stærkt, ja næsten et stærkere EU, mere union på en række områder, hvor hr. Holger K. Nielsen erkender at der er behov for at løse grænseoverskridende problemer.

Jeg konstaterede så i øvrigt, at vi her hørte et indlæg fra hr. Holger K. Nielsen, hvor han nu glødende forsvarer det, som har brugt al sin politiske virksomhed på at bekæmpe. Men lad det så være. Nu er han nået dertil, at det er godt at have en stærk union til at løse grænseoverskridende problemer, men så må jeg spørge, akkurat som fru Elisabeth Arnold gjorde det: Rentepolitik, er det ikke i allerhøjeste grad grænseoverskridende? Er det ikke grænseoverskridende, at vi har en situation, hvor den faktiske rente i Europa bliver besluttet i Frankfurt? Det er den blevet i mange år. Før var det af Den Tyske Forbundsbank, nu er det af Den Europæiske – fælleseuropæiske – Centralbank. Jamen det er da et klassisk eksempel på noget, der er grænseoverskridende, for det, der bliver besluttet i Frankfurt, påvirker også os.

Så hvis vi skal følge hr. Holger K. Niensens egen logik, står vi netop her med et område, der kræver, at det løses i fællesskab i EU, og det er jo derfor, vi siger ja til euroen.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg syntes, det var interessant at høre hr. Holger K. Nielsen som en nyudsprungne europæer, hvor vi på sikkerhedspolitikens område ikke bare skulle være A-medlem, men AAA-medlem. Det var virkelig stærkt. Nu skulle vi også til at harmonisere selskabsskatten, forstod jeg.

Men mit spørgsmål er så: Hvad er så begrundelsen for, at når vi lige kommer til rentepolitikken, skal vi lade de andre bestemme for os? For ud fra det foregående kunne jeg jo forstå, at det var væsentligt at være med, når det gælder selskabsbeskatningen, og det var væsentligt at være med, når det gælder sikkerhedspolitikken. Der var også andre områder, hvor det var væsentligt. Men hvad er kriteriet for, at når det gælder rentepolitikken, skal vi bare være passive?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jamen det her er jo fuldstændig absurd. Rentepolitikken bliver da ikke besluttet politisk nogen steder. Det er da markedet, der bestemmer renten. Hvad er det for noget sludder med, at man sådan sidder og sjakrer lidt om renten osv. Det er da markedet, man tager højde for, når man bestemmer renten i Den Europæiske Centralbank, og det da markedet, der i sidste ende bestemmer det her. Så hvis man har en eller anden forestilling om, at man er i færd med at genindføre den sovjetiske planøkonomi gennem ØMU'en, vil jeg gerne høre det, men det er jo ikke det, der er tilfældet. Så at rentepolitikken specielt skal ind her som noget relevant, er jeg fuldstændig uforstående over for.

Hvad er ikke grænseoverskridende, spørger fru Elisabeth Arnold. Lad mig nævne fordelingspolitikken. Fordelingspolitikken er ikke grænseoverskridende. Personskattepolitikken er ikke grænseoverskridende. Socialpolitikken er det ikke. Hele velfærdspolitikken er det ikke. Og det er det, der er hele humlen i det her.

Hvorfor skal EU nu, fordi man vil have den her fælles mønt, så til at køre en meget ambitiøs politisk integration, som også vil få konsekvenser på en hel del nye områder? Det er det, jeg ikke forstår.

Hvorfor kunne man ikke koncentrere kræfterne om de grænseoverskridende problemer: Miljøproblemerne? Hvorfor kunne man ikke koncentrere kræfterne om den sikkerhedspolitik, som jeg og hr. Flemming Kofod-Svendsen mener man ganske rigtigt skal opprioritere, ikke den militære sikkerhedspolitik, men den økonomiske sikkerhedspolitik, hvor EU kunne spille en rolle i retning af at forhindre, at der kommer mere oprustning? Det kunne man have gjort i forhold til de amerikanske NMD-planer. Nu er det muligt, at de bliver stoppet alligevel, men det skyldes jo ikke den danske regering. Den danske regering har været USA's skødehund på pinligste vis i det her.

Dér siger vi: Jamen dér er vi da villige til, at man så lytter mere til Tyskland, til Frankrig, til Italien og får en EU-holdning på det punkt. Jeg tror faktisk godt, at EU på den økonomiske sikkerhedspolitik kunne spille en stærkere rolle, bruge sin rolle som økonomisk stormagt i langt, langt højere grad, langt mere offensivt, end tilfældet er nu, også for på dét punkt at skabe en modmagt i forhold til USA. Det er jeg tilhænger af.